

Ernest Maragall CONCULCACIONS (6)

Com tots sabem el senyor Ernest Maragall és l'actual Conseller d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Ahir va aparèixer per TV3 en una entrevista amb la periodista Mònica Terribas. Amb tot el risc d'equivocar-me, exposaré les meves opinions sobre aquest personatge, al meu entendre, barroc, mentider compulsiu i intencionadament obscur a més de mediocre.

Té un petit gran vici i és que no li agrada, ni que l'interrompin ni que li insisteixin en els temes que ell evita respondre. No és precisament un personatge dialogant, sinó que se li endevina una tendència al monòleg que imposa amb una brutalitat dissimulada.

La seva primera i més assenyalada asseveració va consistir en argumentar que ell diu el mateix, quan assegurava que s'havia d'implantar la tercera hora de castellà a les escoles del país, (recordem que posava l'exemple d'Olot, destacant-ne la deficiència del coneixement de castellà que, segons ell, mostraven els nois d'aquella contrada) i ara que sembla que finalment s'ha optat per no considerar-ho imprescindible.

El tema és simple i clar. O es considera obligatori o no s'hi considera, no hi ha termes intermedis. Ara bé per tal de justificar la seva coherència va fer uns discursos, al meu entendre completament incomprendibles i llarguíssims on res quedava aclarit i esforçant-me en seguir-lo el meu cervell es convertia en fum, fum negre i podent.

Entre les seves consideracions, vaig arribar a interpretar que ara cada escola prendrà les seves pròpies decisions sobre aquesta qüestió i ell podrà vetar, o no les decisions que cada grup escolar esculli. Total que res va quedar clar. Això sí, es va cansar de dir i repetir que el nostre país és molt i molt complex, i que res podia quedar ben definit, sinó tot el contrari... Quan es trobava arraconat, esgrimia el talismà de la complexitat per tapar tots els forats de la seva difícil, intel·ligible i macarrònica exposició.

Catalunya deu ser un país tant complex com qualsevol altre. Exactament igual, ni més ni menys. La seva especial complexitat ens deu venir de que a més de catalans, per llei ens hem de considerar "ejpañoles" i uns altres "françaises". O sigui que als catalans, com no passa als països normals la complexitat ens ve, sobrevinguda i imposada per les dictadures dels estats espanyol i francès.

Com que res va quedar aclarit, seria curiosíssim veure a quines opcions el senyor Maragall assenteix i a quines posa objeccions quan les diferents escoles de casa nostra presentin les seves decisions. És l'única manera de poder avaluar les actuacions del Conseller en aquest tema, que almenys a mi em va resultar impossible després d'escoltar atentament el garbuix mental a que ens va sotmetre.

Una darrera observació, el primer que hauria d'educar-se és el mateix senyor Maragall, especialment en quan a la llengua catalana, ja que ell és dels "que té que fer, té que dir i té que judicar" tantes coses, a més d'alguna altra incorrecció, que fa veritable por pensar que aquest personatge sigui el Conseller d'Educació de la Generalitat de Catalunya. Aquí és on va mostrar la seva complexitat lingüística sota la petja d'una altra llengua. Aquest és el verdader nus de la qüestió i l'autèntic centre de gravetat que plana amenaçadorament sobre la salut de la nostra estimada llengua nacional.

Malament si les ambicions personals es situen per davant de les fidelitats col·lectives essencials. En aquesta escalada la traïdoria vetlla a favor dels interessos més recònditament innobles.

Claudi Romeu, 8 de juny del 07